

godt, thi da tager man dem selv. — Jeg skal hermed anbefale, at denne Sag gaar videre, og navnlig til et Udvalg, jeg formoder til Finantsudvalget. Man vil da kunne oppebie, at dette Udvalg efter nærmere Røpvelse og Undersøgelse, som ganske vist maa kræves, gjør Indstilling om de Skridt, som til den Tid maatte findes fornødne.

Zable: Det kan vistnok ikke undre Nogen, om jeg ved denne Sags Drøftelse ønsker at sige nogle Ord. Jeg har allerede paa et tidligere Trin haat Leilighed til at udtale, hvorledes en efter den omhyggeligste Overveelse af Alt, hvad der hørte med til denne Sag, udarbejdet Lov i sin Udsørelse fra Regjeringens Side eller fra Ministeriets Side er saa at sige paa ethvert Punkt krenket. I det Mindste efter de offentlige Udtalelser, som ledsagede denne Lov paa ethvert Punkt, er Hensigten med Loven i Udsørelsen fra Ministeriets Side behandlet saaledes, at der nu foreligger et saadant Resultat som det, der foreligger. Det glæder mig, at der i den Fremstilling, som er given af den erede foregaaende Taler, ikke med et Ord er sagt, at selve Loven var Skyld i det, som her foreligger; men i Ministeriets Bemærkninger er der ikke desto mindre et Sted paaberaabt, at et af de største Misgreb, der har foreligget, skyldes Loven. At gaa ind paa Enkelthederne, at følge dem fra først til sidst, at vise, hvorledes Loven fra Ministeriets Side paa de enkelte Trin af Udsørelsen saaledes er krenket, dette hører ikke hjemme i denne første Forhandling, og det er ogsaa tilstrækkeligt, at jeg kun nævner det nu. Thi det er ligeledes en Side af det Lillidsforhold, som skalde være mellem Ministeriet og Rigsdagen, at, naar Rigsdagen fra sin Side kommer Administrationen ind paa en saadan Maade, som sket er ved den Leilighed, en saadan Lillid fra Rigsdagens Side da ikke maa mødes med en saadan Mangel paa Omsigt, ja, en saadan Tilfidsfattelse af tydeligt udtalte Ønsker, som sket er ved denne Leilighed. Kun eet Punkt vil jeg fremhæve, og det er dette, at da denne Sag var for, indbragt af mig, var der et Hensyn, som jeg havde, der var lige saa levende som Hensynet til det engang at faae Spørgsmaalet om det mangelfuldt udsørte Stuepilsuses Tilendebringelse ud af Verden —, det stod jo som en Stamplet, kan jeg sige, paa Bygningsvæsenet her i Kjøbenhavn, og man maatte se at komme ud af en saadan Galøhed. Men da havde jeg tillige ved de Bestemmelser, der vare opstillede i Loven, søgt at værne om, at Sorø Akademis Indtægter, hvis Bestemmelse dog var en ganske anden end den at yde Midler til det kongelige Theater, kunde blive erstattede paa en god og forstændig Maade, og derfor havde jeg sat den Bestemmelse ind i Paragrafen, at ligesom Rigsdagen havde fuldstændig Frihed til efter de 5 Mars Forløb at drøfte dette

Spørgsmaal, saaledes skulde tillige det Spørgsmaal drøftes, hvorledes man kunde skaffe Sorø Akademi de Midler tilbage, som vare udgivne til Theatret. Jeg vil tilføje, at jeg ikke har opgivet i Konsekvens af de Skridt, som jeg har tilladt mig at gjøre i denne Sag, at tænke paa Midler til, at Sorø Akademi kan faae sine Penge tilbage.

Berg: Det Forslag til en Tillægsbevilling, som foreligger, udgjør henimod 1 Million Rd., idet § 1 indeholder 799,000 Rd.s Indtægtstab og Udgift, og Theateroverstridelsen, der skjuler sig, som anført af en tidligere Taler, under en komisk lille Sum af 2,500 Rd., vil, naar de 2,500 Rd. fradrages, udgjøre 160,500 Rd., altsaa noget over 960,000 Rd. Nu er ganske vist en Del af disse Besøb Ojenbevilling, men der bliver dog tilbage en saa betydelig Sum, at, da det indeværende Finantsaar dog er et ganske jævnt Aar, hvor der ikke er indtraadt særdeles uventede Begivenheder, som man ingen Anelse havde om, da Rigsdagen sluttede den 1ste April, dette Forslag, saa synes det mig, er ligesom en Forimag paa, hvad man har talt saameget om under Navn af foreløbige Finantslove. Uagtet det ikke er taget saaledes af Regjeringen, kunde det af den Del af den offentlige Mening, som nu har en særegen Skærplighed til Begrebet foreløbige Finantslove, tages i den Forstand, som om dette Lovforslag kunde være en Prøve paa, hvad man kunde byde Rigsdagen, saa at, hvis f. Ex. Folkethinget tog imod, at Udgifter i et saadant Omfang vare afholdte uden forudgaaet Bevilling, lod det sig vel ogsaa byde Mere med Hensyn til en større Frihed i Anvendelsen af Statens Midler uden Bevilling. Jeg skal ikke opholde mig ved mange af disse Punkter; de høre jo nærmest hjemme til Drøftelse i et Udvalg, og forsaavidt de ikke ere aldeles usædvanlige, vil der vel ikke være Tvivl om, at de ville blive bevilgede; ja med den forunderlige Smødekomen, som navnlig Folkethinget ved mange Leiligheder viser ligeoverfor Regjeringen, ogsaa i finantsielle Sager, vil man vel gaa videre, end man i og for sig kan finde var rimeligt og billigt. Jeg skal derimod henholde mig til enkelte af de Punkter, som findes paa Tillægsbevillingsloven, og da først til det Punkt, som var Ojenstand for den første og ligeledes for den anden erede Talers Udtalelser (Schjørring og Zahle). Jeg kan i saa Henseende fatte mig kort; thi jeg kan i alt Bæseligt henholde mig til, hvad der er sagt af det meget erede Medlem for Thisted Amts 4de Valgkreds (Schjørring), navnlig hvad angaar Betydningen af dette Punkt, stillet ligeoverfor Betydningen af vor Bevillingsmyndighed. Naar der er nævnt, at dersom man ikke havde sluttet denne Kontrakt, vilde Resultatet være blevet endnu værre, saa skal jeg til, hvad der derom allerede er yttret, kun føje, at, hvis man ikke havde sluttet nogen Kontrakt, vilde der slet ingen Bygning være